

Arrest

nr. 193 328 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die in casu optreedt voor haar minderjarig kind, dient ook voor haar kind een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 13 september 2016. De referentiepersoon in functie van wie de aanvraag wordt ingediend is een Belg met wie zij, de verzoekende partij als moeder, een wettelijke samenwoning heeft afgesloten. Haar aanvraag gedaan in eigen naam is het voorwerp van het beroep gekend onder rolnummer 203 158.

Op 10 maart 2017, met kennisgeving op 14 maart 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormt de bestreden beslissing die luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.09.2016 werd ingediend door:

Naam: Y.

Voornaam: A. K.

Nationaliteit: Kazachstan

Geboortedatum: 15.07.2004

Geboorteplaats: Kostanay

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende stukken voor:

- loonfiches (C. BVBA) voor de periode december 2015 - mei 2016*
- loonfiches (S. J.) voor de periode juni 2016 - juli 2016*

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat zowel de tewerkstelling bij C. BVBA als deze bij S. J. inmiddels beëindigd werd, sedert respectievelijk 19.06.2016 en 28.02.2017. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd omtrent de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst, loonfiches, werkloosheidsuitkering, ...). Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013).

De behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden in overeenstemming met art. 40ter van de wet van 15.12.1980 voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

1 De onnodige vermelding doorhalen.

2 Enkel invullen indien de vreemdeling over een dergelijk identificatienummer beschikt.

3 Het passende vakje aankruisen.

4 De hoedanigheid van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

“Middelen in rechte

EERSTE MIDDEL: schending van artikel 40 ter en 42 §1 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsverplichting

1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot ofpartner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Verzoeksters partner (de referentiepersoon) was tot mei 2016 in dienst van C. BVBA, en legde zijn loonfiches hiervan voor. Vanaf juni 2016 begon hij te werken als werknemer in de kledingzaak SEUTENS te Lier. Bij de aanvraag van verzoeksters verblijfskaart op 13 september 2016, werden de loonfiches tot en met juli 2016 voorgelegd.

Verwerende partij voert aan dat de tewerkstellingen van verzoeksters' partner inmiddels beëindigd werden, sedert respectievelijk 19.06.2016 en 28.02.2017. Doordat er geen bijkomende documenten werden voorgelegd omtrent de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, stelt verwerende partij dat ze geen zicht heeft op de exacte aard en het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen. Hierdoor zou verwerende partij niet kunnen beoordelen of verzoeksters' partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verder voert verwerende partij aan dat het aan betrokkenen toekomt om de aanvraag te actualiseren.

Verzoekster meent echter dat verwerende partij onzorgvuldig te werk ging, waardoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Het is correct dat de tewerkstelling van verzoeksters' partner in de kledingzaak SEUTENS op 28 februari 2017 beëindigd werd. Dit omdat verzoekster partner vanaf maart 2017 de eigenaar en zaakvoerder werd van deze kledingzaak, en hij voortaan dus als zelfstandige in hoofdberoep zijn inkomen vergaart (zie stuk 2).

Op 10 maart 2017 nam verwerende partij de bestreden beslissing, waarin ze onder meer stelt dat 'het aan betrokkenen toekomt om hun aanvraag te actualiseren'. Voor verzoekster was het echter niet mogelijk om het bewijs voor te leggen dat haar partner als zelfstandige was beginnen werken, aangezien deze pas op 1 maart 2017 als zelfstandige in hoofdberoep aan de slag ging.

Doordat verzoekster slechts tot 13 december 2016 (drie maanden na het opstarten van de procedure") stukken kan toevoegen, was ze niet meer in de mogelijkheid om deze relevante informatie aan het dossier toe te voegen.

Verwerende partij langs haar kant had echter perfect de mogelijkheid om inlichtingen in te winnen nadat ze merkte dat de tewerkstelling van verzoeksters' partner op 28 februari 2017 werd stopgezet, zodat ze haar beslissing zorgvuldig had kunnen voorbereiden en baseren op correcte feitenvinding. Verwerende partij deed wel de moeite om bijkomende inlichtingen in te winnen de Dimona databank omtrent de tewerkstelling van verzoeker als werknemer, maar nam niet de moeite om de kruispuntbank van ondernemingen te raadplegen (of verzoekster zelf), toen ze merkte dat de tewerkstellingen waren stopgezet. Door dit niet te doen, ging verwerende partij dan ook onzorgvuldig te werk, en werd de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

2. Ondergeschikt aan het voorgaande, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk doordat er geen behoefteanalyse plaatsvond.

Artikel 42 Vw. verduidelijkt dat het bestuur een behoefteanalyse moet maken van het gezin om na te gaan welke bestaansmiddelen vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Verwerende partij heeft echter geen behoefteanalyse gemaakt van welke bestaansmiddelen verzoekster en haar partner nodig hebben.

Verwerende partij stelt dat een behoefteanalyse overbodig is, en motiveert dit als volgt: "Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden in overeenstemming met art. 40ter van de wet van 15.12.1980 voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan. "

Verzoekster gaat niet akkoord met deze redenering. Verwerende partij voert in de bestreden beslissing aan dat de tewerkstellingen van verzoeksters partner werden stopgezet. Op basis van die informatie in het administratief dossier, kan men stellen dat verzoeksters' partner (wiens tewerkstelling werd stopgezet) niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet stelt zeer duidelijk dat verwerende partij in die situatie verplicht is om een behoefteanalyse uit te voeren.

Artikel 42, §1 Vw. bepaalt:

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis. § 4. tweede lid en in artikel 40ter. tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Verwerende partij kan dus niet kiezen om geen behoefteanalyse uit te voeren omdat ze meent dat dit 'overbodig' is. Artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet verplicht verwerende partij immers om deze

behoefteanalyse uit te voeren, zodra er geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn.

3. Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Voorts ging verwerende partij ook op onzorgvuldige wijze te werk door bijkomende inlichtingen in te winnen en door geen behoefteanalyse te voeren vooraleer een negatieve beslissing te nemen. Hierdoor werd ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden diende te worden betekend.

De verzoekende partij diende op 13.09.2016 een aanvraag in tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Artikel 40ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Verweerder merkt op dat uit de motieven van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de door de verzoekende partij overlegde documenten op gedegen wijze heeft beoordeeld, waarna hij evenwel terecht vaststelde dat hij geen zicht heeft op de exacte aard en op het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Als bewijs van de bestaansmiddelen heeft de verzoekende partij volgende stukken overgemaakt:

- loonfiches (C. BVBA) voor de periode december 2015 – mei 2016;

- loonfiches (S. J.) voor de periode juni 2016 – juli 2016.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde terecht vast dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat zowel de tewerkstelling bij C. BVBA als deze bij S. J., sedert respectievelijk 19.06.2016 en 28.02.2017, beëindigd werd. Door de verzoekende partij werden bovendien geen bijkomende documenten overgemaakt omtrent de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat niet kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij erkent dat de tewerkstelling van de referentiepersoon bij S. J. op 28.02.2017 beëindigd werd. Desalniettemin, zou de referentiepersoon voortaan als zelfstandige in hoofdberoep zijn inkomen vergaren.

Deze nieuwe tewerkstelling was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de bewijzen nopens de zelfstandige activiteit in hoofd van de referentiepersoon, die pas voor het eerst in het kader van onderhavige procedure naar voor worden gebracht. De verzoekende partij erkent dit ook uitdrukkelijk in haar verzoekschrift.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij niet in de mogelijkheid was om voormelde bewijzen te overleggen, nu zij slechts tot 13.12.2016 stukken kon toevoegen aan het dossier, is dit evenmin ernstig.

Overeenkomstig art. 52, § 2 Vreemdelingenbesluit dient het familielid bij de aanvraag of binnen de drie maanden na deze aanvraag de documenten over te maken waaruit blijkt dat hij/zij voldoet aan de voorwaarden van art. 40ter Vreemdelingenwet. Bij gebreke hiervan dient het gemeentebestuur de aanvraag te weigeren.

Verzoekende partij interpreteert voormeld artikel onterecht restrictief en stelt dat zij na de termijn van drie maanden geen bijkomende documenten kan overmaken. Deze stelling is onjuist. Het staat een familielid volledig vrij alle relevante en bijkomende informatie over te maken tot het moment dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn beslissing genomen heeft, ook nadat het gemeentebestuur de aanvraag eventueel na drie maanden aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt. Bovendien is het aan verzoekende partij om in eerste instantie alle nodige documenten bij haar aanvraag over te maken, daar waar zij evident op de hoogte is van wijzigingen in de professionele situatie van de referentiepersoon.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, mocht zij alle relevante inkomstenbewijzen van de referentiepersoon overmaken ook na de termijn van drie maanden na haar

aanvraag. Het stond de verzoekende partij derhalve vrij om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, des te meer nu zij wist dat de overgemaakte loonfiches geenszins actueel meer waren. Verzoekende partij heeft nagelaten dit te doen, hetgeen zij niet betwist.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om op basis van de voorgelegde stukken te besluiten dat er geen zicht is op de exacte aard en op het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, nu alle inkomstenbewijzen voortvloeien uit tewerkstellingen die reeds beëindigd zijn.

Waar verzoekende partij voorhoudt als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris zich dienen te informeren bij verzoekende partij, laat verweerder gelden dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, telkens wanneer er onvoldoende bewijzen voorliggen, bij de verzoekende partij bijkomende bewijsstukken dient op te vragen. Het zorgvuldigheidsbeginsel strekt zich integendeel eveneens uit tot de verzoekende partij, waarvan verwacht wordt dat zij haar aanvraag met de nodige zorg en stukken voorbereidt.

Zie in die zin:

“2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen

(...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.” (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)

De verzoekende partij kan om voormelde redenen evenmin ernstig voorhouden dat het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie toekomt om, zonder enige aanleiding daartoe, de Kruispuntbank van Ondernemingen te raadplegen.

In ondergeschikte orde beweert de verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onzorgvuldig tewerk ging, nu er geen behoefteanalyse plaatsvond.

De kritiek van de verzoekende partij is weinig ernstig.

Geheel terecht stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat er geen behoefteanalyse, overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, diende te worden uitgevoerd. Immers, er werd niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden in overeenstemming met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voldoet, doch wel dat niet kan worden vastgesteld of aan de voorwaarden voldaan is.

Verweerder wijst in dit kader naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De behoefteanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. De behoefteanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen.” (R.v.V. nr. 158.207 van 11 december 2015)

En ook:

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

Ook nog:

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

Het loutere feit dat de verzoekende partij het hiermee niet eens is en meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verplicht is om een behoefteanalyse uit te voeren, is niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen. “

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu wijst de bestreden beslissing de aanvraag af omdat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen gegevens voorlagen

betreffende het actuele inkomen van de referentiepersoon nu diens tewerkstelling waarvan bewijzen werden voorgelegd was beëindigd op 28 februari 2017. De bestreden beslissing legt uit dat er geen bewijzen worden voorgelegd van het bestaan van stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zodat in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet de aanvraag moet worden geweigerd. Deze motieven zijn afdoende en uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing begrijpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Beide partijen citeren artikel 40ter van de vreemdelingenwet correct.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij niet betwist, zoals omschreven in de bestreden beslissing, dat de referentiepersoon tot mei 2016 in loondienst werkte voor de BVBA C. en vanaf juli 2016 tewerkgesteld was in een kledingzaak S. te Lier. Zij erkent dat slechts loonfiches zijn voorgelegd tot en met juli 2016. Ter terechtzitting stelt zij dat zij zich wendde tot het gemeentebestuur maar hiervan wordt geen bewijs voorgelegd. De verzoekende partij erkent in het middel dat de laatste tewerkstelling van haar partner werd beëindigd op 28 februari 2017 en dat over de periode na de beëindiging door haar geen gegevens zijn verstrekt aan de verwerende partij. Zij meent dat de verwerende partij onzorgvuldig handelde door geen opzoeken te verrichten betreffende de activiteiten van haar partner na 28 februari 2017. De verzoekende partij kan in deze redenering niet gevolgd worden. Het komt haar toe bij het indienen van een aanvraag indien zich er een gewijzigde situatie voordoet de verwerende partij onmiddellijk in te lichten teneinde aan de bewijslast die op haar schouders rust te voldoen, meer bepaald het bewijs te leveren dat haar partner nog over stabiele toereikende regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Minstens mocht van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de Dienst Vreemdelingenzaken contacteerde om haar gewijzigd statuut van werknemer naar zelfstandige mee te delen. Immers uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij al op 11 oktober 2016 een BTW-identificatienummer ontving. Zo zij in de onmogelijkheid was om de inkomsten van de zelfstandige activiteit die pas aanving op 1 maart 2017 mee te delen, wat nog kan aangenomen worden gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen amper tien dagen later, had zij evenwel de verwerende partij op de hoogte moeten brengen van haar bedoeling van wijziging van statuut, in welk geval deze inderdaad opzoeken had kunnen doen via de Kruispuntbank van ondernemingen. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat geen inkomstenbewijzen worden aanvaard tenzij na een aanslagbiljet, is dit een louter speculatieve bewering. De verzoekende partij kan immers inkomsten van haar zelfstandige activiteit bewijzen aan de hand van gedetailleerde ontvangsten, uitgaven, desgevallend via rekeninguittreksels, facturen en andere boekhoudkundige documenten. In casu heeft de verzoekende partij de verwerende partij in totale onwetendheid gelaten.

De verzoekende partij beweert thans dat haar partner vanaf maart 2017 eigenaar en zaakvoerder werd van de kledingzaak waar deze tewerkgesteld was tot 28 februari 2017 maar heeft de verwerende partij hierover geen enkele inlichting verschaft en is dus zelf onzorgvuldig geweest. In de mate dat zij voorhoudt dat het bewijs van deze recente activiteiten nog niet kon voorgelegd worden in maart 2017 voor de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat zij minstens haar nieuwe situatie had kunnen toelichten met de melding dat op een later tijdstip de bewijzen ervan zouden worden overgemaakt. Het komt de verwerende partij niet toe spontaan te gaan zoeken naar nieuwe tewerkstellingen van de referentiepersoon van een aanvrager indien deze zich in een stilzwijgen hult. Ook in hoofde van de verzoekende partij bestaat de zorgvuldigheidsplicht (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en de verzoekende partij heeft hieraan niet voldaan.

De verwerende partij kon in casu dus - rekening houdend met de documenten waarover zij beschikt - geheel terecht besluiten dat niet aangetoond werd dat de referentiepersoon over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte nu aan de verwerende partij geen inkomen dat nog actueel was werd bekend gemaakt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partij blijkens de bewoordingen van het middel eveneens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij nog de schending van artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet aanvoert, artikel dat zij correct citeert, merkt de Raad op dat de verwerende partij niet kan verweten worden geen behoefteanalyse te hebben uitgevoerd, nu de verwerende partij over geen enkel gegeven beschikte betreffende het nog bestaande inkomen van de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Indien geen gegevens betreffende het inkomen van de partner van de verzoekende partij voorliggen beschikt de verwerende partij niet over een element om een analyse te kunnen verrichten. Gelet op voorgaande vaststellingen heeft de verzoekende partij nagelaten het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aan te tonen en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in casu geen verdere "behoefteanalyse" te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van de overige door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN